

Категорія справи № 815/1294/17

: Адміністративні справи; Справи зі спорів з приводу реалізації податкової політики та за зверненнями податкових органів із деякими видами вимог, зокрема зі спорів щодо; адміністрування окремих податків, зборів, платежів у тому числі.

Надіслано судом: 12.12.2017. Зареєстровано: 13.12.2017. Оприлюднено: 15.12.2017.

Дата набрання законної сили: 13.12.2017

ОДЕСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

У Х В А Л А

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

06 грудня 2017 р.

м. Одеса

Справа № 815/1294/17

Категорія: 8.3 Головуючий в 1 інстанції: Катаєва Е. В. Одеський апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів:

головуючого судді Крусяна А.В.,

суддів Вербицької Н.В., Джабурія О.В.,

за участю секретаря Апексімова І.С.,

представника позивача ОСОБА_1, представника відповідача ОСОБА_2,

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області на постанову Одеського окружного адміністративного суду від 03 липня 2017 року у справі за адміністративним позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Нова формація Лімітед» до Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області про скасування податкових повідомлень-рішень, -

В С Т А Н О В И В:

02.03.2017р. ТОВ «Нова формація Лімітед» звернулося до суду з позовом до Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень від 01.02.2017р. №№0000091401; НОМЕР_1; НОМЕР_2.

Постановою Одеського окружного адміністративного суду від 03.07.2017р. позов задоволений частково; визнано протиправними та скасовані податкові повідомлення - рішення від 01.02.2017 року №0000091401 про збільшення суми грошового зобов'язання з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, сплаченого юридичними особами, які є власниками об'єктів нежитлової нерухомості на суму 897545,00грн.;

№0000111401 про нарахування грошового зобов'язання з податку на прибуток іноземних юридичних осіб на суму 402438,20грн.; у задоволенні решти позовних вимог відмовлено.

Не погоджуючись з ухваленим у справі судовим рішенням, відповідач подав апеляційну скаргу, в якій посилається на неповне з'ясування судом першої інстанції обставин справи та порушення норм матеріального, процесуального права, просить постанову суду скасувати в частині задоволення позовних вимог і ухвалити в цій частині нову постанову про відмову у задоволенні позовних вимог.

Заслухавши суддю-доповідача, розглянувши матеріали справи та перевіrivши доводи апеляційної скарги, законність та обґрунтованість постанови суду в межах апеляційної скарги, колегія суддів вважає, що вона не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Судом першої інстанції встановлено, що ТОВ «Нова формація Лімітед» зареєстровано 23.05.2005 року та знаходиться на податковому обліку в органах державної податкової служби з 30.05.2005 року.

З 16.11.2016 року по 06.12.2016 року ГУ ДФС на підставі наказу №569-п від 15.11.2016р. та направлень від 15.11.2016р. проведено перевірку позивача з питань дотримання вимог податкового, валютного та іншого законодавства за період з 01.01.2015р. по 30.09.2016р. За результатами перевірки складений акт №3937/14-01/33568159 від 13.12.2016 року, яким встановлено порушення позивачем: пп.266.2.1 п.266.2, пп. 266.7.5 п. 266.7 ст. 266 ПК України, неподання до ДПІ декларації на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, за 2016 рік, у зв'язку з чим податок на нерухоме майно за період з 01.01.2015 року по 30.09.2016 року було занижено всього на суму 717900,12грн.; п.п.141.4.2 п.141.4 ст.141 ПК України, заниження податку на дохід нерезидента сумі 402438,20грн.; пп.39.4.2 п.39.4 ст.39 ПК України, до звіту про контрольовані операції за 2015 рік не включені нараховані відсотки у сумі 19403434,72грн. /т.1 а.с.168-174, 13-48/

На підставі висновків акту перевірки контролюючим органом прийняті податкові повідомлення - рішення від 01.02.2017 року: №0000091401 про збільшення суми грошового зобов'язання з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, сплаченого юридичними особами, які є власниками об'єктів нежитлової нерухомості на суму 897545,00грн. (717900грн. за податковими зобов'язаннями, 179645,00грн. за штрафними (фінансовими) санкціями); №0000111401 про нарахування грошового зобов'язання з податку на прибуток іноземних юридичних осіб на суму 402 438,20грн.; №0000101401 про застосування штрафних санкцій на суму 194034,00грн. за порушення пп.39.4.2 п.39.4 ст.39 ПК України. /а.с.49-51/

Апелянт просить скасувати постанову суду першої інстанції в частині задоволення позовних вимог, та відмовити у задоволенні позовних вимог щодо скасування податкових повідомлень-рішень від 01.02.2017р. №№0000091401; НОМЕР_1.

Відповідно до ч.1 ст. 195 КАС України суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення суду першої інстанції в межах апеляційної скарги.

Щодо оскарження податкового повідомлення-рішення №0000091401 від 01.02.2017р.

Підпунктом 266.7.5 п. 266.7 ст. 266 ПК України встановлено, що платники податку - юридичні особи самостійно обчислюють суму податку станом на 1 січня звітного року і до 20 лютого цього ж року подають контролюючому органу за місцезнаходженням об'єкта/об'єктів оподаткування декларацію за формою, встановленою у порядку, передбаченому статтею 46 цього Кодексу, з розбивкою річної суми рівними частками поквартально. Щодо новоствореного (нововведеного) об'єкта житлової та/або нежитлової

нерухомості декларація юридичною особою - платником подається протягом 30 календарних днів з дня виникнення права власності на такий об'єкт, а податок сплачується починаючи з місяця, в якому виникло право власності на такий об'єкт.

Судом першої інстанції встановлено, що позивач є платником податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, оскільки є власником нерухомого майна. Ним подано декларацію в електронному вигляді з визначенням в ній податкових зобов'язань з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки відповідно договору з ДПП про визнання електронних документів. /а.с.53-60/

Крім того, судом встановлено, що позивачем сплачені податкові зобов'язання визначені ним в декларації, які співпадають з зазначеною в акті перевірки сумою податку, належної до сплати. Вказані обставини підтверджується платіжними дорученнями із зазначенням призначення платежу та даними облікової карки позивача по цьому податку. /а.с.62-63, 166-167/

При цьому, віднесення по обліковій картці вказаних платежів контролюючим органом, як переплату по податку, не спростовує виконання позивачем своїх податкових зобов'язань по сплаті податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки.

Таким чином, суд першої інстанції дійшов до обґрунтованого висновку щодо протиправності спірного податкового повідомлення - рішення від 01.02.2017 року №0000091401 про збільшення суми грошового зобов'язання з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, сплаченого юридичними особами, які є власниками об'єктів нежитлової нерухомості на суму 897545грн.

Щодо оскарження податкового повідомлення-рішення № НОМЕР_1 від 01.02.2017р.

Перевіркою також встановлено, що позивач відповідно до умов кредитної угоди №001-КЛВ-Ю/13/28 від 12.12.2013 року та додаткової угоди №2 від 10.06.2014р., у періоді, що перевірявся сплатив на користь «Meinl Bank Aktiengesellschaft» (Австрія, Вена) відсотки за користування кредитними коштами у сумі 114800 дол.США (що еквівалентно 268292грн.) згідно платіжних доручень по перерахуванню валютних коштів від 05.03.2015року, 27.11.2015року, 21.12.2015 року.

При цьому, у період проведення перевірки з 16.11.2016 по 06.12.2016 року позивачем не надано довідки про статус податкового резидента «Meinl Bank Aktiengesellschaft» (Австрія, Вена), за відповідний звітний період 2015 року.

Разом з тим, Податковий кодекс України визначає, що доходи, отримані нерезидентом із джерелом їх походження з України, оподатковуються в порядку і за ставками, визначеними пунктом 141.4 статті 141 цього Кодексу.

Відповідно до п.141.4 ст.141 ПК України під доходами, отриманими нерезидентом із джерелом їх походження з України, розуміються зокрема проценти, дисконтні доходи, що сплачуються на користь нерезидента, у тому числі проценти за позиками та борговими зобов'язаннями, випущеними (виданими) резидентом.

Згідно з п.п.141.4.2 п.141.4 ст.141 Податкового кодексу України резидент або постійне представництво нерезидента, що здійснюють на користь нерезидента або уповноваженої ним особи (крім постійного представництва нерезидента на території України) будь-яку виплату з доходу з джерелом його походження з України, отриманого таким нерезидентом від провадження господарської діяльності (у тому числі на рахунки нерезидента, що ведуться в національній валюті), утримують податок з таких доходів, зазначених у п.п.141.4.1 п.141.4

ст.141 Кодексу, за ставкою в розмірі 15 відсотків (крім доходів, зазначених у підпунктах 141.4.3 - 141.4.6 п. 141.4 ст. 141 Кодексу) їх суми та за їх рахунок, який сплачується до бюджету під час такої виплати, якщо інше не передбачено положеннями міжнародних договорів України з країнами резиденції осіб, на користь яких здійснюються виплати, що набрали чинності.

Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені Податковим кодексом України, застосовуються правила міжнародного договору (п. 3.2 ст.3 Податкового кодексу України).

У відносинах між Урядом України і Урядом Республіки Австрія, починаючи з 20 травня 1999року, застосовується Конвенція про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і на майно (далі - Конвенція).

Відповідно до положень пунктів 1 і 2 ст. 11 Конвенції проценти, що виникають в одній договірній державі і сплачуються резиденту другої договірної держави, будуть оподатковуватись у цій другій державі.

Однак, такі проценти можуть також оподатковуватись у договірній державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї держави, але якщо одержувач є фактичним власником процентів, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати: 2 відсотки від валової суми процентів, що сплачуються: у зв'язку з продажем у кредит будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання; у зв'язку з продажем або наданням у кредит будь-яких виробів чи послуг одним підприємством другому підприємству, або за позиками будь-якого виду, що надаються банком або другою фінансовою установою; 5 відсотків від валової суми процентів в усіх інших випадках.

При цьому положення пунктів 1 і 2 ст. 11 Конвенції не можуть трактуватися як такі, що надають платнику податку право вибору, в якій саме з двох договірних держав буде здійснюватися оподаткування одержаного доходу у вигляді процентів.

Відповідно до положень цих пунктів обидві країни, і країна, що є джерелом доходу, і країна, резидентом якої є особа, що одержує проценти, мають право оподатковувати такий вид доходу.

Країна, в якій виникають проценти, має право на оподаткування таких дивідендів (якщо внутрішнім законодавством передбачене оподаткування цього виду доходу) (п. 2 ст. 11 Конвенції), але це право обмежується ставкою 2 або 5 відсотків загальної суми процентів.

Це означає, що положення п. 2 ст. 11 Конвенції дозволяють Україні відповідно до її податкового законодавства оподатковувати дивіденди, що виникають в Україні і виплачуються резиденту Республіки Австрія, але не за ставкою 15 відсотків, встановленою внутрішнім законодавством, а за ставкою, встановленою у Конвенції - 2 або 5 відсотків.

При цьому відповідно до положень п.1 ст.11 Конвенції країна резиденції особи, що одержує проценти, також має право на оподаткування таких процентів за ставками свого внутрішнього законодавства, але з урахуванням податку, сплаченого в країні, що є джерелом доходу (ст. 23 «Усунення подвійного оподаткування» Конвенції).

В Україні застосування правил міжнародного договору регламентоване положеннями ст.103 Податкового кодексу України.

Відповідно до положень п. 103.2 ст.103 ПК України особа (податковий агент) має право самостійно застосувати звільнення від оподаткування або зменшену ставку податку, передбачену відповідним міжнародним договором України на час виплати доходу нерезиденту, якщо такий нерезидент є бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу і є резидентом країни, з якою укладено міжнародний договір України.

Застосування міжнародного договору України в частині звільнення від оподаткування або застосування пониженої ставки податку дозволяється тільки за умови надання нерезидентом особі (податковому агенту) документа, який підтверджує статус податкового резидента згідно з вимогами п. 103.4 ст. 103 Податкового кодексу України.

Відповідно до п.103.3 ст.103 Кодексу бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу для цілей застосування пониженої ставки податку згідно з правилами міжнародного договору України до дивідендів, процентів, роялті, винагород тощо нерезидента, отриманих із джерел в Україні, вважається особа, що має право на отримання таких доходів.

При цьому, бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу не може бути юридична або фізична особа, навіть якщо така особа має право на отримання доходу, але є агентом, номінальним утримувачем (номінальним власником) або є тільки посередником щодо такого доходу.

Отже, для застосування пониженої ставки податку на прибуток згідно з правилами міжнародного договору України та визначення об'єкта оподаткування з податку на прибуток Кодекс містить певні вимоги щодо бенефіціарності отримувача виплати.

Підставою для безпосереднього застосування положень Конвенції при виплаті доходу є наявність на цей момент **довідки**, яка підтверджує, що нерезидент є резидентом країни, з якою укладений міжнародний договір (у даному випадку - резидентом Республіки Австрія), що і є підставою для використання переваг Конвенції.

За відсутності на момент виплати такої довідки доходи нерезидента оподатковуються відповідно до законодавства України без врахування положень Конвенції.

Відповідно до п. 103.8 ПК України особа, яка виплачує доходи нерезидентові у звітному (податковому) році, у разі подання нерезидентом довідки з інформацією за попередній звітний податковий період (рік) може застосувати правила міжнародного договору України, зокрема щодо звільнення (зменшення) від оподаткування, у звітному (податковому) році з отриманням довідки після закінчення звітного (податкового) року.

Позивачем надана до суду довідка про статус податкового резидента «Meinl Bank Aktiengesellschaft» (Австрія, Вена), за відповідний звітний період 2015 року, яка свідчить про правомірність діяльності контрагента протягом 2015 року. /а.с.189-193/

Отже, нарахування Головним управлінням ДФС в Одеській області податкового зобов'язання з податку на прибуток у розмірі 402438,20 грн. є безпідставним та підлягає скасуванню.

За таких обставин, колегія суддів вважає, що при вирішенні справи суд першої інстанції вірно застосував норми матеріального та процесуального права, внаслідок чого апеляційна скарга підлягає залишенню без задоволення, а постанова суду першої інстанції в порядку ст.200 КАС України підлягає залишенню без змін.

Керуючись ст.ст. 198, 200, 205, 206 КАС України, суд, -

УХВАЛИВ:

Апеляційну скаргу Головного управління Державної фіскальної служби в Одеській області залишити без задоволення, а постанову Одеського окружного адміністративного суду від 03 липня 2017 року залишити без змін.

Ухвала апеляційного суду набирає законної сили негайно після її проголошення, та може бути оскаржена в касаційному порядку до Вищого адміністративного суду України протягом двадцяти днів після набрання законної сили судовим рішенням суду апеляційної інстанції.

Головуючий:

А.В. Крусян

Суддя:

Н.В. Вербицька

Суддя:

О.В. Джабурія